

Tilleg B

til

Rigsdagsstidenden.

Udvalgenes Betænkninger

i 29de ordentlige Samling 1876.

I.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Hærens Ordning.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 27de Oktober 1876).

Overfor det foreliggende Lovforslag har Udvalget, ligesom i sidste Samling overfor det da fremlagte Forslag til Hærens Ordning, delt sig i et Flertal (Carstensen, Fallesen, Frijs-Frijsenborg, Jesen, Jonquidres, Magius og Luxen) og et Mindretal (Hasle og Hauerlev). Da den forskjellige Opfattelse ikke alene angaar Enkeltheder i Lovudkastet, men selve det Grundlag, hvorpaa Hærorrdningen bør hvile, har man fundet det rettest, at saavel Flertallet som Mindretallet hver afgiver sin Betænkning, uden at man har anset det for fornødent at fremhæve de Punkter, om hvilke hele Udvalget er enigt.

Saaledes som all udtalt i Landstingets Udvalgs Betænkning af 27de Marts d. N., maa efter Flertallets Formening den i Hærlovens § 186 optagne Revisionsbestemmelse kun forstaaes derhen, at der skal gives Leilighed til at rette Mangler, som have viist sig ved Brugen af Loven, og til at ændre Bestemmelser, der vare tagne under Forudsætninger, som en senere Erfaring ikke har godkjendt. Derimod kan man ikke anerkjende Nødsægheden af en Revision, der foretager Forandringer i selve Grundlaget for Hærens Ordning og saaledes svækker den faste og jevne Udvikling, der er af saa stor Betydning i Forhold som de her omhandlede.

Da den ved det foreliggende Lovudkast skete Revision af Hærloven holder sig indenfor de Grændser, Flertallet anser for de rette, og da de foreslaaede Ændringer, uden at røkke ved det bestaaende Grundlag, i ikke ringe Grad ville tjene til styrke Hærens Kampdygtighed, saa kan Flertallet i alt

Besæntligt slutte sig til det indbragte Lovudkast.

De fleste af de af Ministeriet foreslaaede Ændringer ere ikke nye i den Forstand, at man, da Hærloven af 6te Juli 1867 blev given, skulde have været fremmed for deres Betydning; tværtimod. Men det maa erindres, at da den nævnte Lov blev udarbejdet og derefter behandlet i Rigsdagen, var det paa et Tidspunkt, da efter Krigen i 1864 Riget havde mistet en stor Del af sit Landomraade, og da man fra alle Sider nærede berettiget Frygt for, at der paa Grund af den forandrede Stilling vilde opstaa finansielle Vanskeligheder for Staten. Paa Hærens Ordning maatte disse Forhold nødvendigvis øve en ikke ringe Indflydelse; mange berettigede Ønsker maatte sættes tilside; de faste Befalingsmænds Antal blev indskrænket mere, end Mange ansaa for forsvarligt, og i det Hele fik Kadrene ikke den ønskelige Styrke; navnlig maatte de mere kostbare Vaaben, Artilleriet og Artilleriet, lide under det finansielle Tryk.

Det har imidlertid viist sig, at Kongeriget ikke alene havde Kraft til at bære betydelige finansielle Byrder, men ogsaa til i Mærenes Løb stadig at bedre den finansielle Tilstand, saaledes at denne endog nu maa siges at være meget tilfredsstillende. Hvad man dengang, tvungen af Nødvendigheden, maatte opgive, vil man nu tilbørlig være i Stand til at gjenneføre, uden at det ganske vist ikke ringe Beløb af omtrent 750,000 Kroner aarlig, som den fremlagte Hærlplan vil koste mere end den nu gjældende, i nogen meget væsentlig Grad vil tynde Budgettet, og man vil saa meget mere kunne gaa ind paa denne Udgift,